

I Overensstemmelse hermed havde man paa Forslag af et af Indenrigsministeren nedsat Udvalg gennemført Loven om Statens Bygningsdirektorat, og forhaabentlig vilde man snart høre mere fra dette Udvalg angaaende de øvrige vigtige Problemer. Thi ogsaa under de givne Vilkaar maatte det sociale og civilisatoriske Arbejde fortsættes paa bedst mulig Maade; og næppe nogen anden social Foranstaltning var af en saadan Værdi som Tilvejebringelse af gode, sunde og efter Forholdene rummelige Boliger. Konservatismen betragtede det som en Pligt at lægge Forholdene saadan til Rette, at ogsaa den ganske almindelige jævne Mand kan faa Del i disse Goder, og heri vilde sikkert alle Partier være enige. — Efter at have omtalt de indkaldte *værnepligtiges* økonomiske Forhold og de vanskelige Vilkaar, som *Forsvarets Mænd* havde at virke under, fremsatte Taleren nogle mere almindelige politiske Bemærkninger. Han beklagede, at forhenværende Statsminister *V. Buhl* havde maattet træde tilbage, idet de Forventninger, der havde været stillet til dennes Ledelse af Regeringen, ikke var blevet skuffede; det danske Folk vilde bevare den bedste Erindring om den afgaaede Statsministers Personlighed. Det var en Selvfølge, at *den nye Regering*, som var dannet med Tilslutning fra de samarbejdende Partier, kunde regne med Loyalitet og Støtte fra konservativ Side. Med særlig Tilfredshed havde man erfaret, at Regeringen i sit Arbejde vilde føle sig forpligtet over for Rigsdagen og fortsætte den Linie for *Samarbejde*, som hidtil i saa høj Grad havde bidraget til at styrke vort Folks Muligheder og betrygge vor fortsatte Bestaaen som frit og selvstændigt Folk; Taleren gav i Tilknytning hertil sin Tilslutning til de foregaaende Ordføreres Udtalelser vedrørende Spørgsmaalet om Opretholdelse af *Ro og Orden*. — Trods Tidens Vanskeligheder var vi ikke blevet rokket i vor Tro paa det danske Folks Ret til og Mulighed for et frit og selvstændigt Liv. »Vel er det sandt, at de smaa Staters Vilkaar er blevet meget vanskeligere under den politiske, militære, tekniske og økonomiske Udvikling, vi har gennemløbet, og hvor Kampen og Konkurrencen mellem de store Magter synes at levne dem liden Plads. De maa sikkert i Fremtiden tage et vidtgaende Hensyn hertil, men de har jo altid været indstillet paa Samarbejde og Forstaaelse med andre. Det er ikke blot deres Natur, men en Lære, Nødvendigheden har indprentet dem, og som de har nemmet og indrettet deres Tilværelsesform efter. Det vil ikke være noget nyt for dem. Det er ikke dem, der vil faa det vanskeligst ved en ny Tids nære Samarbejde paa alle Omraader, hvis dette Samarbejde skal foregaa under andre Former end Tvangens.« Verden havde efter Talerens Opfattelse Brug for, hvad de smaa Stater kan bringe. »Ikke mindst